
UNITÁRIUS ÉLET

56. ÉVFOLYAM 3. SZÁM
2002. MÁJUS-JÚNIUS

Kéthavonta megjelenő folyóirat

A TARTALOMBÓL

Áhítat

Én Istenem, legyek vidám!

Egyházi hírek

Közlemény!

Zebegény, 2002. június 1.

Teológiai tükör

Hitünk folyamata

A transzcendens létezésről

Akik előttünk jártak...

Gyallay Pap Domokos

Kereszténység és kultúra

Ünnepi könyvhét

Magyar Keresztény Internet Konferencia

Unitárius portrék

Beszélgetés

a 80 éves Patakfalvi Sámuellel

Egyházközségeink életéből

Juhász Gyula ISTEN KEZÉBEN

A júniusi napnak záporában,
Mely aranyat nyilaz álmatagon,
Lyukas nadrágban és kehes kabátban
Öreg csavargó alszik a padon.

Körülötte az élet dele forr, zúg,
És robognak a ringó gépkocsik,
Ő lógó fejjel más világba fordul,
És egy boldog májusról álmodik.

Elnézem én gyöngéden és irigyen.
Az élete és padja oly kemény,
De ő most végtelen puhán, szelíden
Bizton pihen az Isten tenyerén.

Hitünk folyamata

A mai teológiai gondolkodásban (az unitáriusban is) a hitnek kétfajta felfogásával találkozunk. Így az egyik megfogalmazásban az ember és Isten viszonya „statikus”, „természetes állapot”, vagy adott, vagy nem. Egy másik elgondolás szerint hitünk nem más, mint folyamat, mely folyamat során fokozatosan jutunk el Istenhez. E két felfogás együtt él a köztudatban, bár manapság egyre többet hallani a fokozatos hitre jutásról, a hitbeli folyamatról (pld. Unitárius Ösvény).

Az első felfogás a középkori teológiától kezdődően általános fogalmakat alkot meg, ember és Isten viszonya azonban egyre távolságtartóbb lesz. A „racionális” felfogás, a „hagyományos megközelítés”, a tekintély „ereje”, a „lapos” humanizmus immanens erőtlensége hamis objektivizmussá idegenítette Isten megismerését.

Bár az Istenhez való „egzisztenciális” viszonyulás, annak megtapasztalására fektetett hangsúly a reformáció előtti és alatti időkben is megőrződik (ferencesek, pietista mozgalmak), igazi fordulatot Schleiermacher és követői tapasztalati módszere hozott (Kierkegaard, Dosztojevszkij stb. munkásságával most nem foglalkozunk).

Rövid elmélkedésemben erről az egzisztenciális viszonyulásról, a hit folyamatáról szeretnék szólni. Teszem azt az újkori filozófia segítségével (mely természetesen nem mentes a teológiai elemektől), hisz e tekintetben innen (is) várjuk rendszeres teológiánk igazi megtermékenyítését.

Mint ahogyan a teológia, úgy a nyugati filozófia is hosszú időre „elfeledkezik a létről” (alapvetően heideggeri gondolat). Az arisztotelészi hagyományt folytatva a tapasztalat nem más, mint pusztán alkalom az általános fogalmak létrehozására.

Az egzisztencializmus úttörői hívják fel a figyelmet az érintettségre, arra, hogy nem figyelhetjük

magunkat kívülről, nem egy világon kívüli életet foglalunk el, hanem állandóan érintve vagyunk (sokszor nem is kellemesen), tehát létbe vagyunk ágyazva (értünk „bármit” is ez alatt). A filozófus és teológus viszonya a léthez tehát alapvetően egzisztenciális.

Környezetünket a tapasztalat útján értjük és érezzük, Isten is a tapasztalat útján közelíthető meg (nyitott tapasztalat). Leginkább ontológiai, tudományos és misztikus tapasztalatról szoktunk beszélni. A mi igazi „problémánk” a misztikus tapasztalat, a belemerítés és részesedés Isten legbenső életében. Teológiai éveimre visszagondolva egyre inkább értem és érzem azt, hogy miért tudott tért hódítani a meditációs gyakorlat, továbbá Pilinszky János költészete, amely költészet életre hívja a létbevetettség megmutatását, a végsőig redukálja egzisztenciális problémáinkat, ugyanakkor azonban evidenciát is fakaszt, és kiútként (mint ahogyan ez az egyetlen kiút) a hitet ajánlja föl.

Schleiermachert követően Heidegger, Gadamer, Ricoeur és társai próbálták közelíteni a szubjektumot és az objektumot, teológiai értelemben az Istent és az embert. Ezek szerint Istent feltáró értelmezésben lehet megközelíteni, nem annak leírása, hanem megtapasztalása és megértése a fontos (a kérdés etikai oldalát most nem érintjük). Intuitív rálátással az elrejtettet kell előhozni, megteremteni. Nem a kire, hanem a hogyanra koncentrálnak.

A husserli értelemben vett fenomenológia kapcsán (azt a teológia nyelvére lefordítva) még Isten és ember közvetlen kapcsolatról beszélhetünk. S bár Isten arca fedettségben van, azt az evidencia elvében kimondott közvetlenséggel meg lehet közelíteni, azt közvetlenül fel lehet tárni. Az emberi megismerés tartalmazza a rejtettet és a nyilvánultat, anélkül is inkább, mivelhogyan belőle fa-

kad. Természetesen Isten „tudatosodása” tagoltan, azaz időlegetesen valósul meg, ezt azonban mégsem nevezhetjük folyamatnak.

Heidegger felfogásában (fenomenologikus és hermeneutikus felfogás) azonban a közvetlen evidencia kritikai alkotóelemeire bomlik. Így Istent nem lehet a maga mivoltában teljesen megismerni, csupán végtelen sok tapasztalat szintézise során. Ezt tesszük, amikor Istent embertársainkban, a kőben, fűben és fában stb. látjuk. Sajnos ma egyre nagyobb mértékben pluralizálódnak azok a dolgok, eszmék és gondolatok, melyekben megragadják az emberek Istent.

A hermeneutikus felfogás igazi kidolgozója Gadamer, aki aztán megteremti a hermeneutikus kör fogalmát. Arról van szó, hogy egy olyan Istenhez közeledünk, akit már eleve „ismerünk”, feltételezünk. Hiszen életünk egy mindent átfogó, értelmet adó Isten alatt folyik, ki minden résztapasztalatnak forrása. És itt nem csupán tárgyi vagy objektív tapasztalatokról van szó, hanem benső életünk horizontjairól is.

Mindent összevetve, a részekből állítjuk össze az egészet, az egészből pedig a részeket. Ez képezi a hermeneutikus kört, ha úgy tetszik, a hit körét.

Azonban e kérdés kapcsán még nem állhatunk meg itt. A „hermeneutikus kör” csak metaforikus kifejezés, hiszen logikailag hibás kifejtéssel nézünk szembe. Miközben tapasztalatokat gyűjtünk, azokban fokozatosan gazdagodunk. A megismerés ezek szerint nem oda tér vissza, ahonét elindult. Ezért a mai tudományos gondolkodás „hermeneutikus spirálról”, a hit spiráljáról beszél.

Tehát nem pusztán körben forgunk, hanem spirálisan fejlődve közeledünk Istenhez. A spirális fejlődés elmélete már hosszú ideje közhelynek számít a tudomá-

nyok területén (így az önteremtés esetében is), ezt ki lehet/kell terjeszteni a vallásos életre is. Természetesen ez a folyamat eseményszerű, dialogikus, egyfajta ismétlésre épülő feltárulkozás, de erről itt bővebben nem beszélünk.

Egyszóval hitben (is) tökéletesedő emberek vagyunk. Csak rajtunk áll, hogy értelmünk, érzelmünk és akaratumk segítségével bekerüljünk a hit folyamatába (bár ez még mindig nem elég, szükségünk van az „élő Isten kiáradására” is), belső bizonytalanságainkat legyőzzük, önmagunkat elfogadjuk, küzdünk azért, hogy hitünket belülről megerősítsük. Fontos erre koncentrálni, mert a mai világ veszedelmes esélyének tartom azt,

hogy a relativizmus terjedése azal fenyeget, hogy magát a kérdést, a bekerülés fontosságát is elvesztjük.

Ha így cselekszünk, akkor minden beteljesedés egyben új kezdet, egy még teljesebb beteljesedés kezdete lesz. A beteljesedés olyan mértékben tágítja lelkünket, hogy a következőkben még többet befogadjon Istentől.

Végül pedig azt hiszem, hogy számunkra a fontos kérdés nem más, mint az ember a maga egzisztenciális létében. Isten csak az emberen keresztül írható le (teológiai antropológia), az emberi forma Isten elválaszthatatlan hordozó közege. Ezért az ember keresztmetszetét kell szemügyre

vennünk mindennapi létében, a transzcendenshez, a közösséghez való viszonyában (önmaga arcát csak a másiktól kapja).

A teológia problémakörének éppen ezért ki kellene szélesednie. Nem nélkülözhetjük a transzcendens világba behatolva a filozófiai problematikát, a metafizikai érzéket, a pszichológiai kérdéseket stb.

És bár a hívő ember önmaga is „megtalálja valahogy” az utat Istennéhez, örök figyelemmel kell kísérenünk azt, hogy ez útban mértékadó, elirányító szerepet az egyetemes egyháznak kell adnia, általa pedig a teológiának.

Máté Ernő
unitárius lelkész

A transzcendens létezésről

A modern és a posztmodern kor világszemlélete egysíkú, kizárólag a tapasztalati, az empirikus létet tartja valóságos létezésnek, egydimenziósnak fogadva el azt. Ezzel a racionalista-humanista szemlélettel szemben a vallás reális létezőnek ítéli a tapasztalati síkon túli, a tapasztalati létezés egyetlen dimenzióján kívüli másik dimenziót is, a transzcendenciát. A keresztény Isten-keresés két fő utat követett két évezreden át. Az egyik szerint a természet, a teremtett világ bizonyítja Isten létét. Erre az objektív megismerésre Pál apostol is felhívja a figyelmet a rómaiakhoz intézett levélben azt írva, hogy Isten örök hatalma és istensége a világ teremtésétől fogva alkotásainak értelmes vizsgálata révén meglátható. De már Pál apostolnál felfedezhető az Isten-keresés másik, szubjektív útja is, ahogyan az efezusbelieknek írott levélben olvashatjuk: a hitet Isten kegyelméből ajándékként kapjuk. A Római levélből még hozzátehetjük, hogy a hit pedig Isten ígéjének hallásából van. Ez a két út, az objektív, illetve a szubjektív Isten-keresés és Isten-ismeret együttes léte, a tudás és a hit világának folyamatos összekeverésével járt, amely nagyon súlyos következményeket is maga után vont a keresztény hit szempontjából (mint például az eredendő bűntana és a megváltásnak ehhez

kapcsolódó értelmezése). Hans Küng határozottan a második út mellett foglal állást, miszerint mind elméletben, mind gyakorlatban a tiszta transzcendencia útját kell járni. Isten létét a világból – akár a természetből, akár az emberi gondolkodásból és tudásból – eredő bizonyítékokkal kétségtelenné kijelenteni nem lehet. Ezeknek a bizonyítékoknak mindegyike a tapasztalati, empirikus létsíkon fogható fel, míg Isten létezése csak ezen kívül, a transzcendens lét síkján érhető el.

Az emberi tudat mindemellett nem csupán az egydimenziós tapasztalati világot tudja befogadni, hanem „öntranszcendenciája”, lelke a másik dimenziót is, azt amelyiken Isten tétezése egyáltalán megragadható. Az unitárius káté vallja, hogy a világ rendje és az ember tehetségei győznek meg minket Isten teremtő-alkotó létéről. Jóllehet Pál apostol óta ez az „Isten-bizonyíték” jelen van a keresztény hitben, a világról és az emberről rendkívül gyorsan bővülő ismeretek mégsem az Isten-hitet, hanem a szekularizációt segítették elő, vagyis a hit erősödése és az ismeretek bővülése ellentétesen alakultak. Varga Béla hittanában Künghöz közelálló álláspontot foglal el, amikor kijelenti, hogy Isten feltétlenül a hitben és a hit számára létezik. A világot és

az embert, a kozmológiát és az antropológiát, hívő és nem hívő tudósok egybehangzóan magyarázhatják, de csak kisebb részük ismeri fel bennük Isten bizonyítékát, nagyobb részük nem erre a következtetésre jut. Jézus Isten-ismerete, Isten-hite nem a kozmológiai és antropológiai ismeretekre épült, hanem kizárólag bensőségesen megélt hite tártta fel számára nem csupán Isten létezését, de Isten-fogalmának tartalmát is, miszerint Isten lélek, igazság és szeretet. Ez a megfogalmazás az egyedüli hiteles, máig is felülmúlhatatlan és a kereszténység egésze, ezen belül az unitarizmus Isten-keresése, Isten-képe csak erre épülhet. Nem külső tapasztalatok, nem okoskodások, agytornák eredményeként, tapasztalati úton jutunk el Istenhez, hanem hitünkkel, a transzcendencia síkján. A két lét-síknak, a létezés két dimenziójának összetévesztése, összekeverése nagyon komoly, olykor feloldhatatlan feszültségekhez vezethet. Mi Istent – Jézushoz hasonlóan és az ő kijelentései alapján – hitünkben ismerjük meg, és ha oda már eljutottunk, oda már beköltözött, csak akkor és csak a hitből fakadóan ismerjük fel Istent a világban, az emberben, a természetben, a szellemi alkotásokban.

Dr. Sztankóczy Zoltán